

Stötvisa rop ur förskingringen

Jo, pappa min föddes 1932 ur Tornedalen klämd, ja, redan där tror jag du förstår. Och du! jag såg dig sist för tjugotvå år sedan och kom, innan jag vek om hörnet, att illerkvickt tänka på att här skulle det finnas en plastkopp varmt åt mig.

Så tänkte jag som sagt, ändå liksom vagt försagd, och sedan kunde du utan vidare titta ned på mina av blasfemi så att säga elastiska pjäxor, besluta om jag gjort mig förtjänt av dina tjänsters sälta. Vid tinningen har jag fäst ett stycke avriven hushållstape. Du frågar mig säkert varför det, men jag säger dig ingenting, inte ens inget alls, liksom inte heller något om hur det kommer sig att jag vid ytterögat bär ett flis av en morgontidning. Kanske kunde det bero sig av min vällovliga vilja att framstå som en smula bildad.

Jag har nu bestänkt mig med en halvdryg ättika, för att framodla det slags fryntnad som få skammen att sjunga likt en hartsagniden stråke över nykardad lammull, under mångrinet framför olivekranarna i Levantens tuggande starr.

Vet du, jag har under 3-11-6-19 dagar inte ätit annat än innesluten i skarsnö: mulad buljong, tre tuberkelgnagda majrovor och en kanadensisk lönnsirapsskål i förvälld masurbjörk, så att, ja, det är inte alltid det finns hopp. Jag bär på spår av trikiner, som rostfärgade vindlingar under barken, av femtumsspik. Räven i mig har fått mitt hår att tova sig, tänderna släpper från roten. Det syns inte utanpå, om man inte minns mig från förr. Det gör inte ont att släppa i fogarna, när så att säga tarmarna långsamt brister, när det gjort det så länge. Säg, tycker du att jag ska dra handen ur fickan, sträcka fram den? Tänk, jag trodde inte du kunde.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Per Teofilusson med Poeter.se id #8321 innehar upphovsrätten